TEISINGUMO TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. lapkričio 16 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Direktyva 97/67/EB — 9 straipsnis — Pašto paslaugos Europos Sąjungoje — Įpareigojimas prisidėti prie pašto sektoriaus reguliavimo institucijos veiklos sąnaudų finansavimo — Apimtis“

Byloje C-2/15

dėl *Verwaltungsgerichtshof* (Vyriausiasis administracinis teismas, Austrija) 2014 m. gruodžio 17 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2015 m. sausio 7 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

DHL Express (Austria) GmbH

prieš

Post-Control-Kommission,

Bundesminister für Verkehr, Innovation und Technologie

TEISINGUMO TEISMAS (penktoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas J. L. da Cruz Vilaça (pranešėjas), teisėjai M. Berger, A. Borg Barthet, E. Levits ir F. Biltgen,

generalinis advokatas P. Mengozzi,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *DHL Express (Austria) GmbH*, atstovaujamos advokato P. Csoklich,

— *Post-Control-Kommission*, atstovaujamos E. Solé,

— Austrijos vyriausybės, atstovaujamos C. Pesendorfer,

— Belgijos vyriausybės, atstovaujamos J. Van Holm ir S. Vanrie,

— Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos A. Rubio González,

* Proceso kalba: vokiečių.

— Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos D. Colas ir R. Coesme,

— Norvegijos Karalystės, atstovaujamos I. Thue ir J. T. Kaasin,

— Europos Komisijos, atstovaujamos G. Braun ir P. Costa de Oliveira,

susipažinęs su 2016 m. kovo 16 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1997 m. gruodžio 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 97/67/EB dėl Bendrijos pašto paslaugų vidaus rinkos plėtros bendrųjų taisyklių ir paslaugų kokybės gerinimo (OL L 15, 1998, p. 14; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 3 t., p. 71), iš dalies pakeistos 2008 m. vasario 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/6/EB (OL L 52, 2008, p. 3; toliau – Direktyva 97/67), 9 straipsnio išaiškinimo.

2 Šis prašymas buvo pateiktas nagrinėjant *DHL Express (Austria) GmbH* (toliau – DHL) ir *Post-Control-Kommission* (Pašto paslaugų kontrolės komisija, Austrija) ginčą dėl pastarosios sprendimo, kuriuo ji įpareigojo DHL prisidėti prie *Rundfunk und Telekom Regulierungs-GmbH* (nacionalinė pašto sektoriaus reguliavimo institucija) veiklos sąnaudų (toliau – RTR) finansavimo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Direktyvos 2008/6 27 ir 28 konstatuojamosiose dalyse nurodyta:

„(27) Tais atvejais, kai numatytas kompensacijų fondas, gali būti reikalaujama, kad pašto paslaugų teikėjai prisidėtų prie universaliųjų paslaugų finansavimo. Norėdamos nustatyti, iš kurių įmonių gali būti pareikalauta mokėti įmokas į kompensacijų fondą, valstybės narės turėtų įvertinti, ar naudotojo požiūriu šių įmonių teikiamos paslaugos, atsižvelgiant į jų ypatybes, įskaitant pridėtinės vertės ypatybes bei paslaugų paskirtį ir kainodarą, gali būti laikomos paslaugomis, priskiriamomis universaliųjų paslaugų sričiai, nes jos gali pakankamu mastu pakeisti universaliąsias paslaugas. Šios paslaugos neprivalo turėti visų universaliosios paslaugos ypatybių, pvz., pristatymo kiekvieną dieną arba visos valstybės narės teritorijos aprėpties.

(28) Siekdamos laikytis proporcingumo principo nustatant, kiek šios įmonės turi prisidėti prie universaliųjų paslaugų teikimo sąnaudų tam tikroje valstybėje narėje, valstybės narės turėtų taikyti skaidrius ir nediskriminacinius kriterijus, pavyzdžiui, atsižvelgti į tai, kokią dalį veiklos, priklausančios universaliųjų paslaugų sričiai, šios įmonės vykdo toje valstybėje narėje. Valstybės narės gali reikalauti, kad tie teikėjai, kurie privalo mokėti įmokas į kompensacijų fondą, atitinkamai atskirtų apskaitą, kad būtų užtikrintas fondo veikimas.“

4 Šios direktyvos 47 konstatuojamoji dalis suformuluota taip:

„Tikėtina, kad nacionalinių reguliavimo institucijų vaidmuo išliks labai svarbus, visų pirma tose valstybėse narėse, kuriose perėjimas prie konkurencingos rinkos dar nebaigtas. Laikydamosi reguliavimo ir veiklos vykdymo funkcijų atskyrimo principo, valstybės narės privalo užtikrinti nacionalinių reguliavimo institucijų nepriklausomybę, šitaip garantuodamos minėtų institucijų sprendimų nešališkumą. Šis nepriklausomumo reikalavimas nepažeidžia institucijų autonomijos bei

valstybių narių konstitucinių įsipareigojimų ir Sutarties 295 straipsnyje nustatyto neutralumo valstybių narių teisės normų, reglamentuojančių nuosavybės sistemą, atžvilgiu principo. Nacionalinėms reguliavimo institucijoms turėtų būti suteikti visi jų užduotims vykdyti būtini ištekliai, įskaitant darbuotojus, kompetenciją ir finansines priemones.“

5 Pagal Direktyvos 97/67 2 straipsnio 14 punktą:

„Šioje direktyvoje vartojamos sąvokos:

<…>

14) leidimai: bet kuris leidimas, nustatantis pašto sektoriui būdingas teises ir pareigas ir įmonėms leidžiantis teikti pašto paslaugas ir, kur taikytina, kurti ir (arba) naudoti savo tinklus tokioms paslaugoms teikti, išduodamas kaip „bendrasis leidimas“ arba „individuali licencija“, kurie toliau apibrėžti taip:

— bendrasis leidimas – leidimas, kurį turintis pašto paslaugų teikėjas, prieš pradėdamas naudotis iš tokio leidimo kylančiomis teisėmis, neprivalo gauti nacionalinės reguliavimo institucijos aiškaus sprendimo, nepriklausomai nuo to, ar naudojimąsi tokiu leidimu reglamentuoja bendrieji teisės aktai ar „grupinė licencija“, ir neatsižvelgiant į tai, ar toks reglamentavimas numato registracijos arba deklaravimo tvarką,

— individuali licencija – leidimas, kurį išduoda nacionalinė reguliavimo institucija ir kuris pašto paslaugų teikėjui suteikia konkrečias teises, arba kuris, kur taikytina, tokios įmonės veiklą daro priklausomą nuo konkrečių bendrąjį leidimą papildančių įpareigojimų, tačiau pašto paslaugų teikėjas negali naudotis pagal tokią licenciją suteikiamomis teisėmis, kol nebus gautas nacionalinės reguliuojančios institucijos sprendimas.“

6 Pagal šios direktyvos 2 straipsnio 19 punktą „pagrindiniai reikalavimai“ yra „bendros neekonominio pobūdžio priežastys, dėl kurių valstybė narė gali nuspręsti taikyti tam tikras pašto paslaugų teikimo sąlygas. Šios priežastys yra siunčiamos korespondencijos konfidencialumas, su pavojingų medžiagų vežimu susijęs tinklo saugumas, darbo nuostatų ir sąlygų laikymasis, socialinės apsaugos sistemos, nustatyti įstatymais, taisyklėmis ar administracinėmis nuostatomis ir (arba) nacionalinių socialinių partnerių suderėtomis kolektyvinėmis sutartimis, laikantis Bendrijos ir nacionalinės teisės aktų, ir pagrįstais atvejais – duomenų apsauga, aplinkos apsauga bei regioninis planavimas. Duomenų apsauga gali apimti asmens duomenų apsaugą, perduodamos arba saugomos informacijos konfidencialumą bei privataus gyvenimo neliečiamumą“.

7 Minėtos direktyvos 7 straipsnio 3 ir 4 dalyse numatyta:

„3. Jei valstybė narė nustato, kad šioje direktyvoje numatytos pareigos teikti universaliąsias paslaugas sukelia grynąsias sąnaudas, apskaičiuotas atsižvelgiant į I priedą, ir universaliųjų paslaugų teikėjui (-ams) sudaro nepagrįstai didelę finansinę naštą, tai ji gali įdiegti:

a) atitinkamai (-oms) įmonei (-ėms) skirtą kompensavimo iš valstybės išteklių mechanizmą;

b) mechanizmą, skirtą paskirstyti pareigų teikti universaliąsias paslaugas grynąsias sąnaudas tarp paslaugų teikėjų ir (arba) naudotojų.

4. Jeigu grynosios sąnaudos yra paskirstomos pagal 3 dalies b punktą, tai valstybės narės gali įsteigti kompensacijų fondą, finansuojamą iš paslaugų teikėjų ir (arba) naudotojų įmokų, ir kurį šiuo tikslu administruotų nuo naudos gavėjo ar gavėjų nepriklausoma įstaiga. Valstybės narės, išduodamos

leidimus paslaugų teikėjams pagal 9 straipsnio 2 dalį, gali nustatyti pareigą sumokėti finansinę įmoką į šį fondą arba laikytis universaliųjų paslaugų teikimo pareigų. Šiuo būdu gali būti finansuojamos 3 straipsnyje nurodytos universaliųjų paslaugų teikėjo (-ų) pareigos teikti universaliąsias paslaugas.“

8 Direktyvos 9 straipsnyje nustatyta:

„1. Paslaugoms, kurių neapima universaliosios paslaugos, teikti valstybės narės gali įdiegti bendruosius leidimus, kai tai būtina, kad būtų garantuotas pagrindinių reikalavimų laikymasis.

2. Paslaugoms, kurias apima universaliosios paslaugos, teikti valstybės narės gali nustatyti leidimų, įskaitant individualių leidimų, išdavimo tvarką, kiek tai būtina, kad būtų garantuotas pagrindinių reikalavimų laikymasis ir būtų užtikrintas universaliųjų paslaugų teikimas.

Leidimų išdavimas:

— gali būti nustatomos pareigos teikti universaliąsias paslaugas,

— prireikus ir kai yra pagrįsta, gali būti nustatyti atitinkamų paslaugų kokybės, prieinamumo ir teikimo reikalavimai,

— tinkamais atvejais gali būti numatomos pareigos finansinėmis įmokomis prisidėti prie 7 straipsnyje numatytų sąnaudų paskirstymo mechanizmų, jei pagal 4 straipsnį paskirtas (-i) universaliųjų paslaugų teikėjas (-ai) teikdamas (-i) universaliąsias paslaugas patiria grynųjų sąnaudų ir jam (jiems) tenka nepagrįstai didelė našta,

— tinkamais atvejais gali būti taikoma pareiga finansinėmis įmokomis prisidėti prie 22 straipsnyje nurodytų nacionalinių reguliavimo institucijų veiklos sąnaudų,

— tinkamais atvejais gali būti taikomos nacionalinės teisės aktuose nustatytos darbo sąlygos arba nustatyta pareiga jų laikytis.

Pirmoje įtraukoje ir 3 straipsnyje nurodytos pareigos ir reikalavimai gali būti nustatomi tik paskirtiems universaliųjų paslaugų teikėjams.

Išskyrus atvejus, kai įmonės pagal 4 straipsnį paskirtos universaliųjų paslaugų teikėjais, išduodant leidimus negalima:

— apriboti jų skaičiaus,

— tiems patiems universaliosios paslaugos elementams ar šalies teritorijos dalims nustatyti ir pareigas teikti universaliąsias paslaugas, ir finansines įmokas į sąnaudų paskirstymo mechanizmą,

— kelti sąlygų, dubliuojančių tas, kurios įmonėms taikomos pagal kitus konkrečiam sektoriui neskirtus nacionalinius teisės aktus,

— nustatyti techninių ar veiklos vykdymo sąlygų, išskyrus tas, kurios yra būtinos šioje direktyvoje numatytoms pareigoms vykdyti.

3. 1 ir 2 dalyse nurodyta tvarka, įpareigojimai ir reikalavimai turi būti skaidrūs, prieinami, nediskriminaciniai, proporcingi, tikslūs ir nedviprasmiški, iš anksto viešai skelbiami ir pagrįsti objektyviais kriterijais. Valstybės narės privalo užtikrinti, kad prašymo pateikėjui būtų pateiktos visos atsisakymo išduoti leidimą arba jo visiško ar dalinio panaikinimo priežastys, bei nustatyti apskundimo tvarką.“

9 Pagal Direktyvos 97/67 22 straipsnį:

„1. Kiekviena valstybė narė pašto sektoriui paskiria vieną arba daugiau nacionalinių reguliavimo institucijų, kurios yra teisiškai atskirtos nuo pašto operatorių ir kurių veikla nuo jų nepriklausoma. Valstybės narės, pasiliekančios nuosavybės teisę į pašto paslaugų teikėjus ar jų kontrolę, užtikrina veiksmingą struktūrinį reguliavimo funkcijų atskyrimą nuo veiklos, susijusios su nuosavybe ar kontrole.

Valstybės narės informuoja Komisiją apie tai, kokias nacionalines reguliavimo institucijas jos paskyrė pagal šią direktyvą kylančioms užduotims vykdyti. Jos lengvai prieinamu būdu paskelbia nacionalinėms reguliavimo institucijoms skirtas užduotis, visų pirma kai šios užduotys paskiriamos daugiau nei vienai įstaigai. Kai reikia, valstybės narės užtikrina minėtų institucijų ir teisės aktus konkurencijos bei vartotojų teisių gynimo srityje įgyvendinančių nacionalinių institucijų tarpusavio bendradarbiavimą ir konsultavimąsi su bendruoju interesu susijusiais klausimais.

2. Nacionalinėms reguliavimo institucijoms pavedamas konkretus uždavinys užtikrinti, kad būtų laikomasi su šia direktyva susijusių įsipareigojimų, visų pirma nustatant stebėjimo ir reguliavimo tvarką, užtikrinančią universaliųjų paslaugų teikimą. Joms taip pat gali būti pavesta užtikrinti konkurencijos taisyklių laikymąsi pašto sektoriuje.

Šios direktyvos taikymui atitinkamose esamose įstaigose palengvinti reguliavimo institucijos glaudžiai bendradarbiauja ir teikia pagalbą viena kitai.

3. Valstybės narės užtikrina, kad nacionaliniu lygiu būtų sukurti veiksmingi mechanizmai, kuriais naudotojui ar pašto paslaugų teikėjui suteikiama teisė nuo suinteresuotųjų šalių nepriklausomai skundą nagrinėjančiai įstaigai pateikti skundą dėl jį įtakojančio [įtaką darančio] nacionalinės reguliavimo institucijos priimto sprendimo. Jei skundą nagrinėjanti įstaiga nenusprendžia kitaip, skundo nagrinėjimo metu nacionalinės reguliavimo institucijos sprendimas galioja toliau.“

Austrijos teisė

10 *Bundesgesetz über die Einrichtung einer Kommunikationsbehörde Austria (KommAustria)* [Federalinis įstatymas dėl institucijos „Austrija“, atsakingos už ryšius (KommAustria), įsteigimo (toliau – KOG)] 34 straipsnyje dėl Austrijos reguliavimo institucijos finansavimo numatyta:

„(1) [RTR] išlaidų, kurių ji patiria vykdydama savo užduotis, nurodytas 17 straipsnio 2, 4 ir 7 dalyse, susijusias su telekomunikacijų sektoriumi, finansavimas užtikrinamas, pirma, finansiniais įnašais ir, antra, federalinio biudžeto ištekliais. [RTR] kasmet iš federalinio biudžeto dviem lygiomis dalimis, atitinkamai sausio 30 d. ir birželio 30 d., išmokama 2 000 000 EUR dotacija. Iki kitų metų balandžio 30 d. [RTR] pateikia federaliniam transporto, inovacijų ir technologijų ministrui ataskaitą dėl šių išteklių panaudojimo ir patvirtintas sąskaitas. Visa kitų [RTR] sąnaudų, padengiamų iš finansinių įnašų, suma gali būti ne didesnė nei 6 000 000 EUR per metus. Nurodytos sumos mažinamos arba didinamos nuo 2007 m., atsižvelgiant į 2005 m. arba ankstesnių metų vartojimo kainų indeksą, kurį skelbia Austrijos federalinis statistikos biuras.

(2) Finansinius įnašus moka telekomunikacijų sektorius. Telekomunikacijų sektorius apima tiekėjus, kurie remiantis [*Telekommunikationsgesetz 2003* (2003 m. Federalinis telekomunikacijų įstatymas)] 15 straipsniu turi pareigą deklaruoti, jei tai nėra komunikacijų tinklo ir paslaugų, skirtų transliavimo ir papildomų transliavimo paslaugų sklaidai, teikimas (įnašų mokėtojai).

(3) Finansiniai įnašai apskaičiuojami ir surenkami remiantis santykiu tarp kiekvieno mokėtojo apyvartos ir bendros sektoriaus apyvartos, o skaičiavimas grindžiamas visa telekomunikacijų paslaugų teikimo apyvarta šalies viduje.

<…>

(13) Jei įmonės nesilaiko ar netinkamai laikosi savo pareigos mokėti finansinį įnašą, *Telekom-Control-Kommission* priima sprendimą, kuriuo įpareigoja sumokėti finansinį įnašą. Permokos ir nepriemokos, kaip tai suprantama pagal 12 dalį, pateikus prašymą taip pat konstatuojamos sprendime.“

11 Pagal KOG 34a straipsnį:

„(1) [RTR] išlaidų, kurių ji patiria vykdydama savo užduotis, nurodytas 17 straipsnio 3 ir 4 dalyse, susijusias su pašto sektoriumi, finansavimas užtikrinamas, pirma, finansiniais įnašais ir, antra, federalinio biudžeto ištekliais. [RTR] kasmet iš federalinio biudžeto dviem lygiomis dalimis, atitinkamai sausio 30 d. ir birželio 30 d., išmokama 200 000 EUR dotacija. Iki kitų metų balandžio 30 d. [RTR] pateikia federaliniam transporto, inovacijų ir technologijų ministrui ataskaitą dėl šių išteklių panaudojimo ir patvirtintas sąskaitas. Visa kitų [RTR] sąnaudų, padengiamų iš finansinių įnašų, suma gali būti ne didesnė nei 550 000 EUR per metus. Nurodytos sumos mažinamos arba didinamos nuo 2012 m., atsižvelgiant į 2005 m. arba ankstesnių metų vartojimo kainų indeksą, kurį skelbia Austrijos federalinis statistikos biuras.

(2) Finansinius įnašus moka pašto sektorius. Pašto sektorius apima pašto paslaugų teikėjus, kuriems yra privaloma deklaravimo pareiga pagal *Postmarktgesetz* [Federalinis Pašto rinkos įstatymas] 25 straipsnį arba kuriems pagal šio įstatymo 26 straipsnį suteikta koncesija.

(3) 34 straipsnio 3–15 dalys taikomos pagal analogiją, o vietoj *Telekom-Control-Kommission* vartojama *Post-Control-Kommission*.“

Pagrindinės bylos aplinkybės ir prejudiciniai klausimai

12 DHL yra kurjerių ir skubaus gabenimo sektoriuje veikianti įmonė. Ji, be kita ko, teikia siuntinių iki 31,5 kg, taip pat oficialių raštų ir dokumentų surinkimo, rūšiavimo, vežimo ir pristatymo paslaugas. Kartu su šiomis paslaugomis DHL siūlo tam tikras papildomos vertės paslaugas, kaip antai siuntų sekimą ir nustatytų įteikimo terminų laikymosi užtikrinimą.

13 2012 m. balandžio 23 d. sprendimu Pašto paslaugų kontrolės komisija įpareigojo DHL sumokėti RTR finansinius įnašus už laikotarpius nuo 2011 m. liepos 1 d. iki rugsėjo 30 d. ir nuo tų pačių metų spalio 1 d. iki gruodžio 31 d.

14 Šis sprendimas buvo priimtas remiantis KOG 34 straipsnio 9 ir 13 dalimis ir 34a straipsniu, kuriame numatyta, kad RTR veikla finansuojama iš finansinių įnašų, kuriuos moka pašto sektoriuje nacionalinėje rinkoje veikiantys ūkio subjektai, ir iš federalinio biudžeto išmokų.

15 DHL šį sprendimą apskundė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme.

16 Grįsdama savo ieškinį DHL tvirtina, kad iš Direktyvos 97/67 9 straipsnio 2 dalies antros pastraipos ketvirtos įtraukos matyti, kad pareigą prisidėti prie RTR veiklos išlaidų finansavimo turi tik įmonės, teikiančios paslaugas, priskiriamas prie universaliųjų paslaugų. Nustatydamas tokią paslaugą tiek įmonėms, teikiančioms paslaugas, priskiriamas prie universaliųjų paslaugų, tiek tokių paslaugų neteikiančioms įmonėms KOG pažeidė minėtą nuostatą.

17 Tokiomis aplinkybėmis *Verwaltungsgerichtshof* (Vyriausiasis administracinis teismas, Austrija) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokius prejudicinius klausimus:

„1. Ar Direktyva 97/67 <…>, visų pirma jos 9 straipsnis, nedraudžia nacionalinės teisės nuostatų, pagal kurias pašto paslaugų teikėjai, neatsižvelgiant į tai, ar teikia universaliąsias paslaugas, privalo prisidėti prie nacionalinės reguliavimo institucijos veiklos sąnaudų finansavimo?

2. Jeigu į šį klausimą būtų atsakyta teigiamai:

a) ar pareigai finansuoti pakanka to, kad atitinkamas teikėjas teikia pašto paslaugas, kurios pagal nacionalinės teisės nuostatą laikytinos universaliosiomis paslaugomis, tačiau pagal [šią] direktyvą viršija minimalų privalomąjį universaliųjų paslaugų spektrą?

b) ar atitinkamos įmonės finansavimo įmokų dalis turi būti apskaičiuojama taip pat kaip finansavimo įmokos į kompensacijų fondą pagal [minėtos] direktyvos 7 straipsnio 4 dalį?

c) ar tokiu atveju reikalavimas laikytis nediskriminavimo ir proporcingumo principų, kaip tai suprantama pagal [tos pačios] direktyvos 7 straipsnio 5 dalį, ir „atsižvelgimas į galimybę pakeisti [universaliąsias paslaugas]“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2008/6 <…> 27 konstatuojamąją dalį, reiškia, kad apyvartos dalis, tenkanti pridėtinės vertės paslaugoms, taigi prie universaliųjų paslaugų nepriskirtinoms pašto paslaugoms, tačiau susijusioms su universaliosiomis paslaugomis, būtų atskiriama ir nustatant dalį neįskaičiuojama?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

18 Savo pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Direktyvos 97/67 9 straipsnio 2 dalies antros pastraipos ketvirta įtrauka turi būti aiškinama taip, kad ji draudžia nacionalinės teisės nuostatas, kurios, kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje, visus pašto paslaugų teikėjus, įskaitant tuos, kurie neteikia universaliųjų paslaugų, įpareigoja prisidėti prie kompetentingos pašto sektoriaus reguliavimo institucijos finansavimo.

19 Pirmiausia reikia pažymėti, kad aiškinant Sąjungos teisės nuostatą būtina atsižvelgti ne tik į jos formuluotę, bet ir į kontekstą ir teisės akto, kuriame ji įtvirtinta, tikslus. Sąjungos teisės akto nuostatos genezė taip pat gali atskleisti jai aiškinti svarbius dalykus (žr. 2015 m. rugsėjo 2 d. Sprendimo *Surmačs*, C-127/14, EU:C:2015:522, 28 punktą).

20 Šiuo klausimu pirmiausia reikia priminti, kad Direktyvos 97/67 9 straipsnio 1 dalis leidžia valstybėms narėms nustatyti pašto sektoriaus įmonėms reikalavimą gauti bendrąjį leidimą teikti universaliąsias paslaugas, o šio straipsnio 2 dalies pirmoje pastraipoje numatyta galimybė valstybėms narėms nustatyti leidimų teikti universaliąsias paslaugas išdavimo tvarką.

21 Šios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje išvardijamos pareigos, kurias gali būti reikalaujama įvykdyti norint gauti leidimą, tačiau nepatikslinama, apie kokius leidimus (leidimus teikti universaliąsias paslaugas ar leidimus teikti visas pašto paslaugas) šioje pastraipoje kalbama.

22 Kadangi Direktyvos 97/67 9 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje vartojamas terminas „leidimai“ neleidžia aiškiai jo sieti nei su šio straipsnio 1 dalyje nurodyta tvarka, nei su tvarka, nurodyta jo 2 dalies pirmoje pastraipoje, pats minėtos antros pastraipos tekstas neleidžia nustatyti, ar šios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies antros pastraipos atskirose įtraukose nurodytos pareigos susijusios su visomis pašto paslaugomis, ar tik su universaliosiomis paslaugomis.

23 Antra, iš Direktyvos 97/67 9 straipsnio 2 dalies antros pastraipos visos struktūros analizės matyti, kad šioje nuostatoje numatytos pareigos gali būti taikomos, atsižvelgiant į atitinkamą pareigą, tik universaliųjų ar tokiomis laikomų paslaugų teikėjams arba visiems pašto paslaugų teikėjams.

24 Iš tikrųjų, pirma, šios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies trečioje pastraipoje aiškiai numatyta, kad minėto 9 straipsnio 2 dalies antros pastraipos pirmoje įtraukoje nurodytos pareigos ir reikalavimai gali būti taikomi tik universaliųjų paslaugų teikėjams, paskirtiems pagal šios direktyvos 4 straipsnį.

25 Be to, Direktyvos 97/67 9 straipsnio 2 dalies antros pastraipos trečia įtrauka leidžia valstybėms narėms leidimų suteikimą sieti su pareiga mokėti įmokas į kompensacijų fondą, numatytą šios direktyvos 7 straipsnio 4 dalyje. Akivaizdu, kad ši nuostata, kaip ji suformuluota, nėra aiškiai skirta universaliųjų paslaugų teisėjams. Vis dėlto iš minėtos direktyvos 7 straipsnio 3 dalies matyti, kad valstybių narių galimybė įsteigti tokį fondą yra susijusi su jų turima galimybe nustatyti mechanizmą, skirtą paskirstyti pareigų teikti universaliąsias paslaugas grynosioms sąnaudoms, kai šios yra nepagrįstai didelė našta šių paslaugų teikėjams. Visų pirma iš Direktyvos 2008/6 27 konstatuojamosios dalies, susijusios su pašto paslaugų teikėjų pareiga prisidėti prie universaliųjų paslaugų finansavimo, kai numatytas kompensacijų fondas, aiškiai matyti, kad norint nustatyti, iš kurių įmonių gali būti pareikalauta mokėti įmokas į šį fondą, valstybės narės turėtų įvertinti, ar naudotojo požiūriu šių įmonių teikiamos paslaugos gali būti laikomos paslaugomis, priskiriamomis prie universaliųjų paslaugų.

26 Antra, Direktyvos 97/67 9 straipsnio 2 dalies antros pastraipos antra įtrauka leidžia valstybėms narėms leidimus susieti su reikalavimais, susijusiais su atitinkamų paslaugų kokybe, prieinamumu ir teikimu. Nesant patikslinimo dėl šioje nuostatoje minimų paslaugų, reikia pažymėti, kad, kaip savo išvados 42 punkte nurodė generalinis advokatas, iš Direktyvos 2008/6 parengiamųjų dokumentų matyti, jog Sąjungos teisės aktų leidėjas ketino panaikinti ne tik paskutines visiško rinkos atvėrimo kliūtis tam tikriems universaliųjų paslaugų teikėjams, bet ir visas kitas pašto paslaugų teikimo kliūtis. Nesant kitaip nurodančių nuostatų ir atsižvelgiant į nagrinėjamos pareigos pobūdį konstatuotina, kad Direktyvos 97/67 9 straipsnio 2 dalies antros pastraipos antroje įtraukoje nurodyta pareiga gali būti taikoma visiems pašto paslaugų teikėjams.

27 Be to, Direktyvos 97/67 9 straipsnio 2 dalies antros pastraipos penkta įtrauka leidžia valstybėms narėms leidimo suteikimą sieti su nacionalinėje teisėje numatytų darbo sąlygų laikymusi. Kaip teisingai nurodė Austrijos vyriausybė, siauras šios nuostatos aiškinimas (nurodant, kad ji susijusi tik su universaliųjų paslaugų teikėjais) negali būti pripažintas pagrįstu, nes šios direktyvos 9 straipsnio 1 dalis bendrųjų leidimų, kurie susiję su paslaugomis, nepriskiriamomis prie universaliųjų paslaugų, suteikimą sieja su atliktimi minėtos direktyvos 2 straipsnio 19 punkte įtvirtintiems pagrindiniams reikalavimams, apimantiems nacionalinėje teisėje numatytų darbo sąlygų laikymąsi.

28 Taigi iš Direktyvos 97/67 9 straipsnio 2 dalies antros pastraipos visos struktūros analizės matyti, kad šioje nuostatoje vartojamas terminas „leidimai“ apima tiek šio straipsnio 2 dalies pirmoje pastraipoje nurodytus leidimus, tiek leidimus, nurodytus minėto straipsnio 1 dalyje.

29 Trečia, dėl specialios pareigos prisidėti prie kompetentingos pašto sektoriaus reguliavimo institucijos finansavimo, numatytos Direktyvos 97/67 9 straipsnio 2 dalies antros pastraipos ketvirtoje įtraukoje, dėl kurios pateiktas pirmasis prejudicinis klausimas, reikia pažymėti, kad nacionalinių reguliavimo institucijų veikla apima visą pašto sektorių, o ne tik universaliųjų paslaugų teikimą.

30 Šios direktyvos 22 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad valstybės narės pašto sektoriui paskiria vieną arba daugiau nacionalinių reguliavimo institucijų. Šio straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad šioms institucijoms pavedamas konkretus uždavinys užtikrinti, kad būtų laikomasi su šia direktyva susijusių įsipareigojimų, visų pirma nustatant stebėjimo ir reguliavimo tvarką, užtikrinančią universaliųjų paslaugų teikimą. Vis dėlto ši nuostata taip pat numato, kad toms pačioms institucijoms gali būti pavesta užtikrinti, kad visame pašto sektoriuje būtų laikomasi konkurencijos taisyklių.

31 Taigi, kaip savo išvados 46 punkte pažymi generalinis advokatas, kadangi Sąjungos teisės aktų leidėjas nacionalinėms reguliavimo institucijoms pavestą vaidmenį ir uždavinius suvokė kaip tokius, kurie turėtų būtų aktualūs visiems pašto sektoriaus dalyviams, Direktyvos 97/67 9 straipsnio 2 dalies antros pastraipos ketvirtą įtrauką reikia aiškinti taip, kad visiems pašto paslaugų teikėjams gali būti taikoma pareiga prisidėti prie minėtų institucijų veiklos finansavimo.

32 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmąjį prejudicinį klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 97/67 9 straipsnio 2 dalies antros pastraipos ketvirta įtrauka turi būti aiškinama taip: ji nedraudžia nacionalinės teisės nuostatų, kurios, kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje, visus pašto paslaugų teikėjus, įskaitant tuos, kurie neteikia pašto universaliųjų paslaugų, įpareigoja prisidėti prie kompetentingos šio sektoriaus reguliavimo institucijos finansavimo.

Dėl antrojo klausimo

33 Atsižvelgiant į atsakymą, pateiktą į pirmąjį klausimą, nereikia atsakyti į antrąjį klausimą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

34 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (penktoji kolegija) nusprendžia:

1997 m. gruodžio 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 97/67/EB dėl Bendrijos pašto paslaugų vidaus rinkos plėtros bendrųjų taisyklių ir paslaugų kokybės gerinimo, iš dalies pakeistos 2008 m. vasario 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/6/EB, 9 straipsnio 2 dalies antros pastraipos ketvirta įtrauka turi būti aiškinama taip: ji nedraudžia nacionalinės teisės nuostatų, kurios, kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje, visus pašto paslaugų teikėjus, įskaitant tuos, kurie neteikia pašto universaliųjų paslaugų, įpareigoja prisidėti prie kompetentingos šio sektoriaus reguliavimo institucijos finansavimo.

Parašai.